

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva v právní věci

žalobkyně: **EKO Logistics s. r. o.**, IČO: 26710170,
se sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem,
zastoupena advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem,
se sídlem Sluneční náměstí 14, Praha,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**,
se sídlem Na Pankráci 17, 19, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Řízení se zastavuje v části, v níž se žalobkyně domáhala, aby soud zakázal žalovanému evidovat na jejím osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty nedoplatek v úhrnné výši 2 565 972 Kč a přikázal mu odevidovat ho.
- II. Zásah žalovaného spočívající v tom, že v době od 27. 6. 2017 do 10. 7. 2017 evidoval na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty vedeném pro žalobkyni částku 766 990 Kč jako doměřenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 spolu s penálem ve výši 153 398 Kč a dále částku 1 371 320 Kč jako doměřenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2012 spolu s penálem ve výši 274 264 Kč, byl nezákonný.
- III. V části, v níž se žalobkyně domáhala určení, že zásah spočívající v evidování částky 766 990 Kč jako doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012

na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty žalobkyně v době od 11. 7. 2017 do 18. 9. 2018 byl nezákonný, se žaloba zamítá.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 31 926 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jakuba Hajdučíka, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 26. 7. 2017, domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Žalobkyně uvedla, že žalovaný u ní prováděl daňovou kontrolu, na jejímž podkladě vydal dne 4. 5. 2017 dva dodatečné platební výměry č. j. 2625495/17/2111-50522-208266 a č. j. 2625702/17/2111-50522-208266, kterými žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty včetně penále v úhrnné výši 2 565 972 Kč. Žalobkyně se proti uvedeným platebním výměrům dne 5. 6. 2017 odvolala, o odvolání nebylo rozhodnuto. Žalovaný nedoplatek ve výši 2 565 972 Kč předepsal na osobní daňový účet žalobkyně a na jeho úhradu použil přeplatek žalobkyně na dani z příjmů právnických osob postupem podle § 154 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). O tom žalobkyni vyrozuměl přípisem ze dne 30. 6. 2017.
2. Žalobkyně namítá, že žalovaný nebyl oprávněn převést přeplatek na dani z příjmů právnických osob na úhradu částky 2 565 972 Kč, neboť ta se dosud nestala nedoplatkem. Podle § 153 odst. 1 daňového řádu je nedoplatkem částka daně, která není uhrazena, jestliže již uplynul den splatnosti této daně. Protože žalobkyně podala proti platebním výměrům odvolání, nenabýly právní moci (§ 103 odst. 1 daňového řádu), a doměřené daňové povinnosti se tak podle § 143 odst. 5 daňového řádu nestaly splatnými. Žalovaný proto zaevidoval na osobní daňový účet žalobkyně nedoplatky v úhrnné výši 2 565 972 Kč nezákonně a rovněž nezákonně na jejich úhradu použil přeplatek žalobkyně na dani z příjmů právnických osob. Totéž platí i o sděleném penále, neboť to je podle § 251 odst. 3 *in fine* daňového řádu splatné ke stejnému dni jako doměřená daň.
3. Na základě výše uvedených skutečností se žalobkyně domáhá toho, aby soud:
 - I. zakázal žalovanému evidovat na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty žalobkyně nedoplatek v úhrnné výši 2 565 972 Kč a přikázal mu ho odevidovat, *in eventum* (pro případ, že by v době rozhodování soudu již nezákonný zásah netrval)
 - II. určil, že zaevidování nedoplatku na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty žalobkyně v úhrnné výši 2 565 972 Kč bylo nezákonné.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně dne 11. 5. 2017 požádala o převedení přeplatku na dani z příjmů právnických osob, na němž byl evidován vratitelný přeplatek ve výši 2 200 783 Kč, na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty. Žalovaný přeplatek převedl na osobní účet daně z přidané hodnoty, o čemž žalobkyni vyrozuměl. Proti tomuto úkonu podala námitku Advokátní daňová kancelář Hajdučík, s. r. o., která k tomu však podle plné moci ze dne 23. 7. 2015 nebyla zmocněna. O námitce nebylo rozhodnuto.

Žalovaný při vyhotovení vyrozumění o převedení přeplatku zvolil nesprávný formulář, neboť v dané věci se jednalo o převod přeplatku na žádost. Předpisy doměřené daně z přidané hodnoty byly dodatečně zrušeny, neboť daň není dosud splatná. Na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty je tak evidován přeplatek ve výši 2 200 783 Kč.

5. Žalovaný namítl, že žalobkyně neuvedla, na jakých právech byla převedením přeplatku na žádost a předepsáním nesplacené daně z přidané hodnoty na osobní daňový účet přímo zkrácena. Žalobkyně tímto postupem žalovaného na svých právech zkrácena být nemohla, neboť žalovaný s přeplatkem na dani z příjmů právnických osob nakládal podle dispozic žalobkyně. Předpis dosud nesplacené daně na osobní daňový účet má pouze evidenční charakter, nemohl tak do práv žalobkyně zasáhnout.
6. Podáním ze dne 17. 5. 2022 žalobkyně reagovala na přípis žalovaného, jímž předložil soudu vyžádaný správní spis a z něhož plyne, že nezákonné zaevidování nedoplateků bylo odstraněno dne 10. 7. 2017 odevidováním těchto částek. Žalobkyně se domnívá, že evidence na osobních daňových účtech byla očividně dodatečně zmanipulována a nedoplatek ve výši 766 990 Kč byl na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty evidován nezákonně. Tento závěr dovozuje z platebních výměrů na úrok z prodlení týkajících se doměřené daně za zdaňovací období květen 2012 a srpen 2012. Z platebního výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období srpen 2012 vyplývá, že na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty byl v době od 27. 2. 2017 do 18. 9. 2018 evidován přeplatek ve výši 1 371 320 Kč. Ovšem v platebním výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období květen 2012 není v období od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2017 evidován žádný přeplatek. Závěrem žalobkyně změnila žalobní petit tak, že se domáhá již jen určení nezákonnosti evidence nedoplatku na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty, a to ve vztahu k částce 1 371 320 Kč v době od 27. 6. 2017 do 10. 7. 2017 a ve vztahu k částce 766 990 Kč v době od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2017.
7. Při jednání žalobkyně nejprve setrvala na petitu, jak byl formulován v jejím písemném podání ze dne 17. 5. 2022. Posléze uvedla, že ve vztahu k částce 766 990 Kč požaduje určit, že nezákonný zásah trval od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2018. Evidenci daní má za zmanipulovanou a navrhla vyslechnout pracovníci žalovaného paní H., která žalobkyni vyrozuměla o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku a která může dosvědčit okolnosti provádění pohybů na osobním daňovém účtu žalobkyně. Žalovaný připustil, že při vedení evidence daní došlo k určitému pochybení, které však bylo napraveno, jakmile na něj žalovaný přišel. K žádnému zkrácení žalobkyně na právech nedošlo.
8. Soud zdůrazňuje, že zásah, který žalobkyně učinila předmětem tohoto řízení, spočívá v tom, že žalovaný předepsal na její osobní daňový účet daně z přidané hodnoty nedoplatek v úhrnné výši 2 565 972 Kč, přestože platební výměry, jimiž žalovaný žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty včetně penále, nenabýly právní moci, a tudíž doměřené daňové povinnosti se nestaly splatnými. Částka 2 565 972 Kč doměřená těmito platebními výměry tedy nemohla být nedoplatkem ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně v žalobě dále popisuje okolnosti, za nichž zjistila, že došlo k nezákonnému zásahu (vyrozumění o převedení přeplatku na dani z příjmů právnických osob na nedoplatky na dani z přidané hodnoty). Samotnou skutečnost, že byl přeplatek na dani z příjmů právnických osob převeden na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty, žalobkyně nenapadá. Z petitu je zřejmé, že nezákonný zásah spočívá výlučně v tom, že žalovaný evidoval na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty nedoplatek ve výši 2 565 972 Kč (shodně viz bod 15 rozsudku NSS ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Afs 144/2019 - 17,

bod 36 rozsudku NSS ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 1/2021 - 25, a bod 2 vyjádření žalobkyně ze dne 7. 10. 2020).

Zjištění učiněná ze správního spisu

9. Z obsahu správního spisu, za jehož součást soud považuje i obsah elektronické evidence vedené v informačním systému Finanční správy České republiky (ADIS), zjistil soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:
10. Žalovaný vydal dne 4. 5. 2017 dodatečný platební výměr č. j. 2625495/17/2111-50522-208266, kterým žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 ve výši 766 990 Kč a informoval ji o vzniku povinnosti uhradit penále ve výši 153 398 Kč. Dodatečný platební výměr obsahuje poučení, že doměřená daň včetně penále je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 a § 251 odst. 3 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru. Dodatečný platební výměr byl doručen zástupci žalobkyně dne 9. 5. 2017.
11. Dále vydal žalovaný dne 4. 5. 2017 dodatečný platební výměr č. j. 2625702/17/2111-50522-208266, kterým žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 1 371 320 Kč a informoval ji o vzniku povinnosti uhradit penále ve výši 274 264 Kč. Dodatečný platební výměr obsahuje poučení, že doměřená daň včetně penále je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 a § 251 odst. 3 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru. Dodatečný platební výměr byl doručen zástupci žalobkyně dne 9. 5. 2017.
12. Odvolací finanční ředitelství (dále jen „nadřízený orgán“) rozhodlo o odvoláních žalobkyně podaných proti výše uvedeným dodatečným platebním výměrům rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018, č. j. 38290/18/5300-21444-711428. Odvolání zamítlo a dodatečné platební výměry žalovaného potvrdilo. Rozhodnutí nabylo podle vyrozumění ze dne 6. 9. 2018 právní moci dne 3. 9. 2018.
13. Z předpisného poukazu č. 148111684 vyhotoveného dne 27. 6. 2017 vyplývá, že na osobní daňový účet žalobkyně byla k datu 26. 6. 2017 předepsána částka 146 018 Kč (předpisná věta č. 214804069), částka 620 972 Kč (předpisná věta č. 214804070), částka 153 398 Kč (předpisná věta č. 214804071), částka 1 371 320 Kč (předpisná věta č. 214804384) a částka 274 264 Kč (předpisná věta č. 214804385).
14. Z odpisného poukazu č. 148122368 vyhotoveného dne 10. 7. 2017 vyplývá, že z osobního daňového účtu žalobkyně byla k datu 26. 6. 2017 odepsána částka 146 018 Kč (odpisná věta č. 216086820), částka 620 972 Kč (odpisná věta č. 216086821) a částka 153 398 Kč (odpisná věta č. 216086822).
15. Z odpisného poukazu č. 148122374 vyhotoveného dne 10. 7. 2017 vyplývá, že z osobního daňového účtu žalobkyně byla k datu 26. 6. 2017 odepsána částka 1 371 320 Kč (odpisná věta č. 216086847) a částka 274 264 Kč (odpisná věta č. 216086848).
16. Z předpisného poukazu č. 149042866 vyhotoveného dne 21. 9. 2018 vyplývá, že na osobní daňový účet žalobkyně byla k datu 18. 9. 2018 předepsána částka 146 018 Kč (předpisná věta č. 225384483), částka 620 972 Kč (předpisná věta č. 225384484) a částka 1 371 320 Kč (předpisná věta č. 225384675).

17. Z předpisného poukazu č. 149059455 vyhotoveného dne 3. 10. 2018 vyplývá, že na osobní daňový účet žalobkyně byla k datu 3. 10. 2018 předepsána částka 153 398 Kč (předpisná věta č. 225384485) a částka 274 264 Kč (předpisná věta č. 225384676).
18. Z podrobné archivní sestavy plátce (žalobkyně – daň z přidané hodnoty) vyplývá, že ke dni 26. 6. 2017 byly na stranu „má dáti“ předepsány částky 1 371 320 Kč, 146 018 Kč, 620 972 Kč, 153 398 Kč a 274 264 Kč (podle předpisného poukazu č. 148111684). Ke stejnému datu byly na straně „má dáti“ odepsány částky 1 371 320 Kč, 146 018 Kč, 620 972 Kč, 153 398 Kč a 274 264 Kč (podle odpisných dokladů č. 148122374 a č. 148122368). Na stranu „má dáti“ byly ke dni 18. 9. 2018 předepsány částky 146 018 Kč, 1 371 320 Kč a 620 972 Kč (podle předpisného dokladu č. 149042866) a ke dni 3. 10. 2018 částky 274 264 Kč a 153 398 Kč (podle předpisného dokladu č. 149059455).
19. Stejně informace, jaké jsou uvedeny v podrobné archivní sestavě plátce, vyplývají i z dokumentu označeného Opis informací z obrazovky – výpis „má dáti“ vět.
20. Žalobkyně podáním datovaným dne 11. 5. 2017 požádala o převod přeplatku na dani z příjmů právnických osob na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty.
21. Žalovaný dne 30. 6. 2017 vyrozuměl žalobkyni o tom, že z moci úřední převedl přeplatek na dani z příjmů právnických osob vykázány ke dni 27. 6. 2017 ve výši 2 200 783 Kč na úhradu nedoplatku daně z přidané hodnoty vykazaného ke dni 27. 6. 2017 ve výši 2 565 972 Kč.
22. Dne 25. 7. 2017 podala žalobkyně námitku proti převodu přeplatku na dani z příjmů právnických osob. Uvedla, že nemá nedoplatek na dani z přidané hodnoty, žalovaný tak nebyl oprávněn na úhradu nedoplatků převést přeplatek na osobním daňovém účtu daně z příjmů právnických osob.
23. Skutková zjištění učiněná ze správního spisu lze shrnout tak, že žalovaný předepsal dne 27. 6. 2017 na osobní daňový účet žalobkyně daně z přidané hodnoty doměřenou daň za zdaňovací období květen 2012 a srpen 2012, včetně penále, a to s datem splatnosti ke dni 26. 6. 2017. Tyto daňové povinnosti, včetně penále, byly ke dni jejich předpisu na osobní daňový účet stanoveny dodatečnými platebními výměry ze dne 4. 5. 2017, jež ovšem nabyly právní moci až dne 3. 9. 2018 poté, co nadřízený orgán zamítl podaná odvolání. Žalovaný odepsal z osobního daňového účtu žalobkyně doměřenou daň z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období, včetně penále, dne 10. 7. 2017, a to ke dni 26. 6. 2017. **Stav, který žalobkyně považuje za nezákonný, nastal dne 27. 6. 2017 a byl ukončen dne 10. 7. 2017, kdy byly odstraněny všechny jeho následky** (k odpisu doměřené daně a penále došlo se stejným datem splatnosti, s nímž byly tyto částky na osobní daňový účet předepsány). K opětovnému předpisu doměřených daní na osobní daňový účet došlo až dne 21. 9. 2018 a penále dne 3. 10. 2018, tedy po nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů a uplynutí náhradní lhůty splatnosti.
24. Žalobkyně tvrdila, že ve vztahu k částce 766 990 Kč trval nezákonný stav až do 18. 9. 2018, což dovozovala z platebního výměru na úrok z prodlení, přičemž v tomto kontextu označila výstupy z informačního systému ADIS poskytnuté žalovaným soudem za zmanipulované. Soud provedl důkaz platebními výměry žalovaného na úrok z prodlení ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792397/18/2111-50523-202376 (zdaňovací období srpen 2012) a č. j. 4792396/18/2111-50523-202376 (zdaňovací období květen 2012). Platebními výměry byla žalobkyně vyrozuměna o předpisu úroků z prodlení, které byly předepsány do evidence na

osobní daňový účet do dne 25. 9. 2018. Jejich odůvodnění obsahuje informaci, že žalovaný zohlednil přeplatky na osobním daňovém účtu v období od 30. 7. 2012 (resp. 3. 10. 2012) do 18. 9. 2018 na dani z přidané hodnoty, dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, dani silniční, dani z příjmů právnických osob, dani z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně, dani z nemovitostí a příslušenství daně. V platebním výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období srpen 2012, za něž byla doměřena daň ve výši 1 371 320 Kč (úročená částka), je na str. 5 pod položkou 22 shora uvedeno, že v době od 27. 2. 2017 do 18. 9. 2018 byl evidován přeplatek ve výši 1 371 320 Kč. V platebním výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období květen 2012, za něž byla doměřena daň ve výši 620 972 Kč a 146 018 Kč (v souhrnu 766 990 Kč), je uvedeno na str. 5 pod položkou 7 shora, že v době od 29. 12. 2016 do 18. 9. 2018 byl evidován přeplatek ve výši 620 972 Kč, a na str. 17 pod položkou 3 shora, že v době od 29. 12. 2016 do 18. 9. 2018 byl evidován přeplatek ve výši 146 018 Kč. Tvzení žalobkyně, že v platebním výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období květen 2012 není v době od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2017 (správně patrně 2018 – pozn. soudu) evidován žádný přeplatek, je vyvráceno obsahem tohoto platebního výměru.

25. Žalobkyně založila své podezření z manipulace s údaji na jejím osobním daňovém účtu na skutečnosti, že v platebním výměru na úrok z prodlení za zdaňovací období květen 2012 není v období od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2018 uveden žádný přeplatek na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty, ačkoliv při správné evidenci by měl být takový přeplatek evidován. Toto tvrzení žalobkyně je však vyvráceno důkazním prostředkem, který sama předložila, totiž platebním výměrem na úrok z prodlení, jenž prokazuje, že přeplatek na osobním daňovém účtu ve výši úročené daně (620 972 Kč a 146 018 Kč) byl evidován již od 29. 12. 2016 až do 18. 9. 2018. Dále je třeba uvést, že součástí správního spisu je též sestava plátce za měsíc leden až srpen 2017 vytištěná ze systému ADIS dne 7. 8. 2017 v 09:44. Z ní plyne, že částky 1 371 320 Kč, 620 972 Kč, 146 018 Kč, 274 264 Kč a 153 398 Kč předepsané na stranu „má dáti“ osobního daňového účtu daně z přidané hodnoty ke dni 26. 6. 2017 byly ke stejnému dni opět odepsány. To odpovídá obsahu podrobné archivní sestavy plátce vytištěné dne 20. 4. 2022 předložené žalovaným na výzvu soudu. V řízení nebyly prokázány žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly autenticitu výpisů z informačního systému ADIS předložených žalovaným (pro určení data ukončení zásahu je významný přehled předpisných-odpisných poukazů). Jelikož tedy nebyl důvod pochybovat o autenticitě předložených výpisů a podezření z manipulace s údaji na osobním daňovém účtu nebylo nikterak objektivizováno a zůstalo v rovině zcela nepodložené spekulace, neprovedl soud pro nadbytečnost žalobkyní navržený důkaz výsledkem pracovnice žalovaného, jenž byl navržen k odstranění pochybností (s ohledem na absenci rozumných pochybností nebylo co odstraňovat).

Posouzení žaloby soudem

26. Krajský soud žalobu dvakrát odmítl pro nepřipustnost, a to usneseními ze dne 30. 5. 2019, č. j. 45 Af 20/2017 - 16, a ze dne 17. 12. 2020, č. j. 45 Af 20/2017 - 42. Obě usnesení byla zrušena rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Afs 144/2019 - 17, a ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 1/2021 - 25, a věc byla vždy vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právními názory Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v uvedených rozsudcích (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

27. Přestože ze žaloby vyplývá, že ke dni jejího podání (tj. ke dni 26. 7. 2017) nezákonný zásah trval, obsahem správního spisu, z něhož soud při posouzení věci vycházel, je prokázáno, že zásah byl ukončen dne 10. 7. 2017, kdy byly odstraněny i všechny jeho následky. Předpoklad, z něhož vycházel Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 144/2019 - 17 a v návaznosti na něj i žalobkyně v podání ze dne 7. 10. 2020, že zásah byl ukončen v průběhu soudního řízení (dne 19. 9. 2018) nabytím právní moci dodatečných platebních výměrů (v důsledku čehož se neoprávněně evidované údaje staly oprávněně evidovanými údaji), již nadále ve světle výše uvedených skutečností neobstojí (viz zejména datum vystavení odpisných poukazů č. 148122368 a 148122374). Žaloba tedy byla fakticky podána proti již ukončenému zásahu, byť o jeho ukončení žalobkyně patrně nevěděla (neověřila si tuto skutečnost před podáním žaloby). Rozhodující je objektivní stav, v daném případě plynoucí ze správního spisu, nikoliv neověřená domněnka žalobkyně.
28. Není pochyb, že žaloba byla podána včas (ve lhůtě 2 měsíců od ukončení zásahu) a je přípustná (viz rozsudky NSS č. j. 5 Afs 144/2019 - 17 a č. j. 5 Afs 1/2021 - 25).
29. Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
30. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.
31. Žalobkyně uplatnila v žalobě dva nároky týkající se téhož nezákonného zásahu. Primárně se domáhala uložení zákazu žalovanému pokračovat v nezákonném zásahu a povinnosti obnovit předešlý stav. Pro případ, že by soud nemohl vyhovět primárnímu petitu, neboť by v době jeho rozhodování zásah již netrval, požadovala žalobkyně určit nezákonnost zásahu (eventuální petit). Z podání žalobkyně ze dne 17. 5. 2022 i jejího vyjádření při jednání vyplývá, že zcela upustila od primárního petitu, a to s ohledem na skutečnost, že nezákonný zásah již netrval. Nadále se tedy domáhala pouze toho, aby soud rozhodl v souladu s druhou částí eventuálního petitu, tedy určil nezákonnost zásahu. Žalobkyně jak v podání ze dne 17. 5. 2022, tak při jednání uvedla, že navrhuje změnu žaloby (petitu). Podle klasické procesualistiky je změna žaloby na místě tehdy, jestliže žalobce požaduje více, než doposud požadoval, nebo pokud požaduje to stejné na základě jiných skutkových okolností. V daném případě ovšem žalobkyně žádala přiznat méně, než co žádala v žalobě, kterou vymezila předmět řízení, tj. i uplatněné nároky, a to na základě týchž skutkových okolností. Tuto situaci je třeba řešit zpětvzetím části žaloby. Byť žalobkyně výslovně neuvedla, že bere žalobu v rozsahu primární části petitu zpět, je z jejího podání i vyjádření při jednání soudu bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že upustila od požadavku, aby soud rozhodl o primární části petitu. V tomto procesním kontextu vyhodnotil soud procesní úkon označovaný žalobkyní jako změnu žaloby podle jeho skutečného obsahu jako částečné zpětvzetí žaloby. Soud takto již postupoval ve vztahu ke stejné žalobkyni za podobných procesních okolností ve věci vedené pod sp. zn. 45 Af 98/2018, přičemž postup soudu byl vyhodnocen jako správný Nejvyšším správním soudem (viz rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Afs 98/2018 - 16).

32. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. lze vzít návrh na zahájení řízení zpět i jen zčásti, pokud o něm soud doposud nerozhodl. Obecně je následkem zpětvzetí návrhu na zahájení řízení zastavení řízení [§ 47 písm. a) s. ř. s.]. Soudní řád správní nicméně výslovně neupravuje, jaké následky má pouze částečné zpětvzetí návrhu na zahájení řízení. Z § 96 odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jehož subsidiární užití v soudním řízení správním je obecně připuštěno § 64 s. ř. s., plyne, že v případě částečného zpětvzetí žaloby rozhodne soud o částečném zastavení řízení v rozsahu, v němž byla žaloba vzata zpět. S ohledem na výše uvedené soud výrokem I. tohoto rozsudku řízení zastavil v rozsahu primární části eventuálního petitu.
33. Soud se proto dále zabýval pouze druhou částí eventuálního petitu (část II uvedená v bodě 3 tohoto rozsudku), kterou se žalobkyně domáhala určení nezákonnosti zásahu. V tomto rozsahu soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1, část věty za středníkem s. ř. s.). Dobu, po kterou měl nezákonný zásah vymezený v žalobě trvat, žalovaný upřesnil v podání ze dne 17. 5. 2022 a dále při jednání soudu (oprava data z 18. 9. 2017 na 18. 9. 2018). V tomto směru tedy došlo k časovému upřesnění žalobního petitu, jenž původně žádné časové vymezení neobsahoval (žalobkyně ostatně v žalobě vycházela z toho, že zásah trvá, logicky jej proto nemohla časově omezit), k čemuž přistoupila v návaznosti na dosavadní výsledky řízení (vyjádření žalovaného, obsah správního spisu).
34. V nyní posuzované věci došlo podle tvrzení žalobkyně k nezákonnému zásahu při evidenci daní, a to tak, že do evidence daní žalobkyně byly zaneseny částky daní a jejich příslušenství, které v té době ještě nebyly pravomocně doměřené, a tudíž se ani nestaly splatné.
35. Podle § 149 odst. 1 daňového řádu předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.
36. Podle § 149 odst. 2 daňového řádu je osobní daňový účet veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně. S ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatné osobní daňové účty.
37. Podle § 149 odst. 4 daňového řádu jsou údaje na osobních daňových účtech průkazným způsobem evidovány v písemné nebo elektronické podobě na základě dokladů, které zachycují veškeré změny prováděné na osobních daňových účtech a které jsou potvrzeny úřední osobou. Těmito doklady jsou
- a) předpisné doklady,
 - b) odpisné doklady,
 - c) platební doklady,
 - d) opravné doklady.
38. Podle § 150 odst. 1 a 2 daňového řádu se na debetní straně osobních daňových účtů evidují předpisy a odpisy daní, včetně jejich případných oprav, jakož i odpisy nedoplatků. Platby a vratky jsou evidovány na kreditní straně osobních daňových účtů. Podkladem pro evidenci jsou doklady poskytovatelů platebních služeb, provozovatelů poštovních služeb, popřípadě další doklady o provedení platby. Vratky se mohou uskutečnit jen na základě vydaných platebních dokladů.

39. Podle § 147 odst. 1 daňového řádu správce daně v nalézacím řízení stanoví daňovému subjektu daň rozhodnutím, které se označuje jako platební výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam.
40. Podle § 109 odst. 5 daňového řádu nemá odvolání odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak.
41. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu podle výsledků doměřovacího řízení doměří správce daně daň ve výši rozdílu poslední známé daně a částky nově zjištěné a tento doměřený rozdíl na dani současně předepíše do evidence daní.
42. Podle § 143 odst. 5 daňového řádu, je-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední.
43. Podle § 153 odst. 1 daňového řádu je nedoplatek částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně; nedoplatek je rovněž neuhrazené příslušenství daně, u kterého již uplynul den splatnosti, popřípadě též neuhrazená částka zajištěné daně.
44. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu je penále příslušenstvím daně a sleduje jeho osud.
45. Podle § 251 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, správce daně rozhodne o povinnosti uhradit penále v rámci dodatečného platebního výměru a současně je předepíše do evidence daní. Penále je splatné ke stejnému dni jako doměřená daň.
46. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že evidence daní zachycuje informace související s jednotlivými daňovými povinnostmi, jak v rovině nalézací, tak v rovině platební. Nelze v ní evidovat daňové povinnosti, které existují pouze v latentní podobě a nebyly správcem daně určeny. Evidenci daní je tak nutno chápat jako postup správce daně, jehož účelem je evidování daňových povinností na jednotlivých osobních daňových účtech, nebo též výstup, který tímto postupem vzniká, tedy soubor evidovaných informací, který má zákonem vymezenou formu osobních daňových účtů. Záznamy na osobních daňových účtech poskytují přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda má daňový dlužník evidovány nedoplatky nebo přeplatky. Možným výstupem z evidence daní významným pro vymáhání daní je takzvaný výkaz nedoplateků, který je exekučním titulem. Evidence daní je důležitá také z hlediska přesného zaznamenávání lhůt pro placení daně. Má tedy výhradně evidenční charakter a stav osobního daňového účtu daňového poplatníka je výsledkem nalézací a rozhodovací činnosti správce daně. Evidence daní sama o sobě nemůže určovat výši daňových povinností poplatníka, může ji pouze evidovat. Z toho plyne, že stav evidence daní, respektive vystavení potvrzení o stavu osobního daňového účtu nemůže samo o sobě zásadně představovat zásah do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, neboť má povinnosti daňového subjektu pouze evidovat, nikoli zakládat, měnit či rušit. Soudní přezkum evidence daní a výstupů z ní by měl být připuštěn tehdy, pokud chybným vedením evidence daní dojde k nesprávnému určení práv, respektive daňových povinností, tedy k tomu, že stav evidence daní neodpovídá stavu, o němž správce daně rozhodl při své nalézací a rozhodovací činnosti. Souhrnně řečeno, pokud evidence daní pouze odráží stav daňových povinností daňového subjektu vycházejících z rozhodnutí správce daně, pak lze před správními soudy napadnout jedině tato rozhodnutí, nikoli z nich vyplývající stav evidence daní. Pokud je naopak stav evidence daní, jenž se projeví typicky v potvrzení o

stavu osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu, v rozporu s takto určenými daňovými povinnostmi daňového subjektu, typicky v důsledku chyb v evidenci či numerických chyb, je možno takový postup správce daně napadnout žalobou jako nezákonný zásah (rozsudky ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015 - 34, ze dne 4. 6. 2020, č. j. 9 Afs 285/2019 - 32, a ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Afs 22/2021 - 21).

47. Z § 143 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že do evidence daní se zaneše doměřený rozdíl na dani, jakmile je daň doměřena. Z žádného ustanovení daňového řádu (ani zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) neplyne, že by doměřená daň měla být na osobní daňový účet předepsána až po uplynutí náhradní lhůty splatnosti, nebo jen v případě, že by se jednalo o nedoplatek ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu.
48. Ustanovení § 149 odst. 1 daňového řádu, které obecně vymezuje skutečnosti, jež jsou předmětem evidence, uvádí, že se do evidence zaznamenává mj. vznik a stanovení daňové povinnosti. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu, který se týká speciálně doměřovacího řízení, se do evidence daní zaznamená doměřený rozdíl na dani. Jakkoliv by se mohlo zdát, že slova stanovení daně a doměření daně jsou synonymem, judikatura dospěla k závěru opačnému. Podle ní je daň stanovena již vydáním platebního výměru. Jakmile nabude platební výměr právní moci, jedná se o daň vyměřenou, resp. doměřenou (viz rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Afs 399/2017 - 26, a ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Afs 309/2020 - 33). Mezi stanovenou a doměřenou daní je třeba rozlišovat. V daném případě žalovaný zaznamenal do evidence daní daňové povinnosti, které byly předmětem doměřovacího řízení. Dopadá na ně § 143 odst. 2 daňového řádu, podle něž se do evidence daní předepíše doměřená (rozuměj tedy pravomocně stanovená) daň. Jedná se o *lex specialis* ve vztahu k § 149 odst. 1 daňového řádu, který jen obecně stanoví předmět evidence, nikoliv podmínky, za nichž má být daňová povinnost do evidence předepsána.
49. Pro posouzení dané věci je tedy podstatné určit, kdy lze mít daň za doměřenou. Daň se doměřuje rozhodnutím - dodatečným platebním výměrem (§ 147 odst. 1 daňového řádu), proti němuž je odvolání přípustné (§ 109 odst. 1 daňového řádu). Odvolání nemá odkladný účinek, neboť zákon v daném případě nestanoví jinak (§ 109 odst. 5 daňového řádu). Mohlo by se tedy jevit, že dodatečný platební výměr je předběžně vykonatelný, byť proti němu bylo podáno odvolání. Nicméně § 143 odst. 5 daňového řádu odvíjí náhradní lhůtu splatnosti doměřené daně až od právní moci dodatečného platebního výměru. Předpokladem vykonatelnosti rozhodnutí v daňovém řízení přitom je uplynutí lhůty stanovené ke splnění uložené povinnosti (§ 103 odst. 2 daňového řádu). Vykonatelnost rozhodnutí znamená, že lze podle něj vést exekuci, neboť marně uplynula lhůta stanovená k dobrovolnému splnění povinnosti, která byla rozhodnutím uložena. Za vykonatelné evidentně nelze považovat rozhodnutí o doměření daně, jestliže neuplynula náhradní lhůta splatnosti daně, neboť nelze vést exekuci k vymožení nesplatné daňové povinnosti, kterou nelze ani považovat za nedoplatek ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu. Náhradní lhůtu splatnosti doměřené daně je tak třeba považovat za lhůtu ke splnění povinnosti uložené dodatečným platebním výměrem. S ohledem na konstrukci náhradní lhůty splatnosti doměřené daně se dodatečný platební výměr nemůže stát vykonatelným dříve, než nabude právní moci (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Afs 399/2017 - 26).
50. Na rozdíl od otázky suspenzivního účinku podaného odvolání a (předběžné) vykonatelnosti dodatečného platebního výměru, která je v daňovém řádu řešena specificky (k důvodům srov. důvodovou zprávu k daňovému řádu, konkrétně část týkající se § 139), je zcela nepochybné, že výrok dodatečného platebního výměru může být rozhodnutím o

odvolání změněn. Daňová povinnost stanovená dodatečným platebním výměrem tak není definitivní, za takovou ji lze považovat až po nabytí právní moci dodatečného platebního výměru (ať již marným uplynutím lhůty pro podání odvolání ve spojení s tím, že nebylo odvolání podáno, nebo v důsledku pravomocného rozhodnutí o odvolání). Nezměnitelnost rozhodnutí je ostatně projevem materiální stránky právní moci daňového rozhodnutí. Teprve nabytím právní moci lze považovat daň stanovenou dodatečným platebním výměrem za definitivní, a tedy za doměřenou [srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161; soud ponechává stranou, že právní moc rozhodnutí není překážkou pro (další) doměření daně dle § 143 odst. 1 věty druhé daňového řádu v (novém) doměřovacím řízení].

51. Byť si lze obecně představit, že v evidenci daní by mohly být zaznamenávány i pouze stanovené (tedy nepravomocně vyměřené či doměřené) daňové povinnosti, jejichž výše by byla po právní moci (dodatečných) platebních výměrů korigována, postrádá soud pro takový postup rozumný důvod. V této souvislosti je třeba zmínit, že pouze u vyměřené, resp. doměřené daně lze určit lhůtu splatnosti, která se v některých případech odvíjí od právní moci platebního výměru (např. § 139 odst. 3 a § 143 odst. 5 daňového řádu). Datum splatnosti daně je významným údajem zaznamenávaným do evidence daní.
52. Jelikož se do evidence daní předepisuje daň doměřená, lze do ní zahrnout doměřenou daň až v okamžiku, kdy dodatečný platební výměr nabytí právní moci, tedy stal se nezměnitelným. Žalovaný postupoval v rozporu s tímto pravidlem a předepsal na osobní daňový účet žalobkyně dne 27. 6. 2017 daně, které ještě nebyly doměřeny, neboť dodatečné platební výměry nebyly v právní moci. Tento nezákonný stav trval do 10. 7. 2017, kdy žalovaný stav osobního daňového účtu žalobkyně opravil a odepsal z něj tyto daně. Daně pak byly na osobní daňový účet znovu předepsány dne 21. 9. 2018 poté, co dodatečné platební výměry nabyly právní moci.
53. Pokud jde o penále, jeho vznik a výše jsou zcela závislé na tom, zda je daňovému subjektu doměřena daň (§ 251 odst. 1 daňového řádu). Teprve v případě, kdy je daň doměřena (tedy pravomocně stanovená), lze učinit definitivní závěr i ohledně otázky, zda daňovému subjektu vznikla povinnost uhradit penále a v jaké výši. Rovněž předpis penále na osobní daňový účet žalobkyně předtím, než dodatečný platební výměr nabytí právní moci (tedy daň byla doměřena), byl v rozporu se zákonem.
54. Lze doplnit, že žalovaný v soudním řízení nezpochybňoval, že předepsal daňové povinnosti na osobní daňový účet žalobkyně v rozporu se zákonem, sám ostatně před podáním žaloby své pochybení napravil a odepsal je z osobního daňového účtu.
55. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že předepsáním dosud nesplacené daně na osobní daňový účet nemohl nijak zasáhnout do práv žalobkyně, neboť předpis má pouze evidenční charakter. Do práv žalobkyně by bylo zasaženo až případnou exekucí nevykonatelného daňového nedoplatku.
56. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu slouží žaloba na ochranu před nezákonným zásahem ve věci evidence daní k ochraně práv v případě, kdy by chybným vedením evidence daní došlo k nesprávnému určení práv, respektive daňových povinností, tedy k tomu, že stav evidence daní neodpovídá stavu, o němž správce daně rozhodl při své nalézací a rozhodovací činnosti (rozsudek ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 143/2006 - 32). I v rozsudku č. j. 5 Afs 1/2021 - 25, jehož závěry je soud v dané věci vázán, vymezil Nejvyšší

správní soud otázku, kterou má soud v řízení posoudit a na níž závisí výsledek řízení, tak, že má prověřit správnost údajů zanesených v určitém období v evidenci daní (bod 36 tohoto rozsudku). Přesně takto soud po vrácení věci k dalšímu řízení postupoval. Zjistil, že postupem žalovaného došlo k tomu, že v době od 27. 6. 2017 do 10. 7. 2017 byly na osobním daňovém účtu žalobkyně nezákonně evidovány daňové povinnosti ve výši 2 565 972 Kč, a to jako nedoplatky s datem splatnosti dne 26. 6. 2017. Žalobkyně má právo na to, aby žalovaný v evidenci daní (na osobním daňovém účtu žalobkyně) evidoval správně její daňové povinnosti. Důsledkem chyb v evidenci daní mohou potenciálně být další nesprávné úkony finanční správy, při nichž se vychází z obsahu evidence daní. Konkrétně tyto chyby mohou vést k vydání nesprávného potvrzení o stavu osobního daňového účtu (§ 151 daňového řádu), poskytnutí chybných informací o existenci nedoplatků orgánům veřejné moci v rámci součinnosti, nesprávným operacím při placení daní (např. při aplikaci pravidel obsažených v § 152 odst. 1 a 4 daňového řádu), neoprávněnému zahrnutí daňových povinností do výkazu nedoplatků. V nynějším případě se chyby v evidenci daní projevily v tom, že žalovaný použil přeplatek na dani z příjmů právnických osob na úhradu chybně evidovaných nedoplatků na dani z přidané hodnoty, namísto toho aby tento přeplatek převedený na žádost žalobkyně na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty zde byl evidován jako přeplatek. Skutečnost, že proti některým z těchto úkonů se lze bránit zvláštními procesními prostředky (např. v rámci exekučního řízení námitkou nevykonatelnosti výkazu nedoplatků nebo námitkou proti převedení přeplatku na úhradu nedoplatku) a po jejich vyčerpání i v soudním řízení, neznamená, že by nebylo namíste poskytnout žalobkyni ochranu proti samotné chybné evidenci daní a zajistit nápravu vadného stavu, pokud by v době rozhodování soudu zásah ještě trval.

57. Soud tedy uzavírá, že nezákonným jednáním žalovaného byla žalobkyně přímo zkrácena na svých právech, a proto určil, že zásah žalovaného blíže popsany ve výroku II. tohoto rozsudku byl v době od 27. 6. 2017 do 10. 7. 2017 nezákonný.
58. Soud zjistil, že daň z přidané hodnoty ve výši 766 990 Kč za zdaňovací období květen 2012 nebyla na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty v době od 11. 7. 2017 do 18. 9. 2018 evidována vůbec. V tomto rozsahu tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci plně procesně úspěšná, na čemž nic nemění zastavení řízení v rozsahu primárního petitu. Základem sporu totiž bylo posouzení zákonnosti zásahu žalovaného a v tomto ohledu dosáhla žalobkyně plného úspěchu. Skutečnost, že nemohlo být vyhověno primární části petitu z důvodu, že zásah ani jeho důsledky již netrvaly, není projevem procesního neúspěchu, nýbrž pouze procesní reflexí aktuálního stavu žalovaného zásahu. Na míru procesního úspěchu nemá vliv ani zamítnutí části žaloby, neboť jde o důsledek zjištění přesného okamžiku, kdy byl nezákonný zásah ukončen, o čemž nebyla žalobkyně ze strany žalovaného vyrozuměna. Soud rozhodl tímto rozsudkem nejen o nákladech řízení, které žalobkyni vznikly v řízení před soudem I. stupně, nýbrž i o nákladech, které vznikly v obou řízeních o kasační stížnosti vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Afs 144/2019 a 5 Afs 1/2021 (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení jediným výrokiem vycházejícím z § 60 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).
60. Při stanovení výše nákladů řízení, které žalobkyně účelně vynaložila v dané věci, vycházel soud z vyúčtování žalobkyně doručeného soudem dne 20. 5. 2022. Náklady žalobkyně tvoří

zaplacené soudní poplatky v souhrnné výši 7 000 Kč (2 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnosti). Další náklady žalobkyně spočívají v nákladech na zastoupení advokátem, jenž v řízení provedl 6 účelných úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, sepis žaloby, sepis kasační stížnosti ve věci sp. zn. 5 Afs 144/2019, sepis kasační stížnosti ve věci sp. zn. 5 Afs 1/2021, sepis vyjádření ze dne 17. 5. 2022 a účast při jednání soudu dne 20. 5. 2022. Odměna za každý z těchto úkonů právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) 3 100 Kč. Za úkon právní služby nelze považovat „*administraci vrácení soudního poplatku krajským soudem a zaplacení soudního poplatku v důsledku zrušení usnesení krajského soudu ve věci samé*“, neboť jak již z označení tohoto úkonu užitého zástupcem žalobkyně vyplývá, jedná se o úkon administrativní povahy, nikoliv o úkon právní služby. Tento ryze administrativní úkon nelze jeho povahou ani složitostí připodobnit úkonu dle § 11 odst. 1 písm. e) advokátního tarifu, na který zástupce žalobkyně odkázal ve vyčíslení nákladů řízení, tedy účasti při vyšetřovacích úkonech v přípravném řízení. Za účelný úkon právní služby soud nepovažuje vyjádření žalobkyně ze dne 7. 10. 2020. Ačkoliv jej žalobkyně učinila na výzvu soudu, ve skutečnosti v něm na ni nereagovala s poukazem na údajnou nesrozumitelnost výzvy. Na obsah této výzvy žalobkyně fakticky reagovala až podáním ze dne 17. 5. 2022, v němž se vyjádřila k okamžiku ukončení nezákonného zásahu a tomu uzpůsobila žalobní petit. Toto podání ze dne 17. 5. 2022 soud za účelný úkon právní služby považuje. Za každý z účelných úkonů náleží zástupci žalobkyně náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, celkem tedy 1 800 Kč. Zástupce žalobkyně má dále nárok na náhradu za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu ze svého sídla (Sluneční náměstí 14, Praha 5) do sídla soudu (náměstí Kinských 5, Praha 5) v souvislosti s jednáním soudu (viz náleží Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. IV. ÚS 215/05). Mezi uvedenými místy je spojení prostředky městské hromadné dopravy, konkrétně metrem linky B s přestupem na tramvaj, přičemž jedna cesta trvá podle jízdního řádu 18 minut. Jelikož náhrada za promeškaný čas činí dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu, má zástupce žalobkyně nárok na náhradu za cestu k jednání soudu a zpět ve výši 200 Kč. Protože je zástupce žalobkyně společníkem právnické osoby, která vykonává advokacii a je plátkyní daně z přidané hodnoty, patří mezi náklady žalobkyně podle § 57 odst. 2 s. ř. s. dále náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je tato právnická osoba povinna odvést z odměny, náhrady hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas (21 % z částky 20 600 Kč, tj. 4 326 Kč). Náhradu nákladů řízení, která činí celkem 31 926 Kč, je žalovaný povinen zaplatit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu